

Р Е Ш Е Н И Е

№218

С о ф и я, 15 януари 2020 г.

В И М Е Т О Н А Н А Р О Д А

ВЪРХОВНИЯТ КАСАЦИОНЕН СЪД на Република България, ПЪРВО наказателно отделение, в съдебно заседание на 18 н о е м в р и 2019 година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЕВЕЛИНА СТОЯНОВА
ЧЛЕНОВЕ: НИКОЛАЙ ДЪРМОНСКИ
ВАЛЯ РУШАНОВА

при секретар Мира Недева
и в присъствието на прокурора Калин Софийски
изслуша докладваното от съдията Николай Дърмонски
наказателно дело № 797/2019 година.

Касационното производство е образувано по касационни жалби на особения представител на гражданския ищец В. Д. П. от София адв.Н.Г. от САК, на частния обвинител и граждански ищец Д. И. П. от София и на подсъдимия Б. И. Д. от София, в момента в затвора в София, против решение № 186 от 02.05.2019 г., постановено по ВНОХД № 82/2019 г. на Апелативен съд-София с доводи за наличие на касационните основания по чл.348, ал.1, т.1 и 3 от НПК и с алтернативни искания – от подсъдимия, за отмяната му и оправдаване по първоначално предявеното му обвинение по чл.116, ал.1, т.6, пр.2 и 3 вр.чл.115 от НК и при правилното приложение на материалния закон деянието му да се преквалифицира като по-леко наказуемо престъпление или изменянето му с намаляване на размера на наложеното му наказание в рамките от 15 до 20 години лишаване от свобода, - от адв.Г., за неговата неправилност в гражданско-осъдителната му част поради заниженост на присъденото на В.П. обезщетение за причинените му неимуществени вреди от деянието с искане за уважаване на иска му в пълния предявен размер, както и от Д.П. и повереника му адв.Ц.В. - за отежняване положението на подс.Д. с налагане на най-тежкото предвидено в закона наказание и уважаване на гражданския му иск в пълния предявен размер.

Прокурорът от Върховната касационна прокуратура дава заключение за неоснователност на всички касационни жалби.

Гражданският ищец малолетният В.П. чрез особения си представител адв.Г., частният обвинител и граждански ищец Д. И. П. лично и чрез повереника си адв.Ц.В. поддържат жалбите си и направените в тях искания с подкрепата на необжалвания въззивното решение частен обвинител и граждански ищец С. Л. Х. от София, като оспорват основателността на касационната жалба на подс.Димитров и претендират за промяна на въззивното решение в целената от тях насока.

Подсъдимият Б. Д.в, лично и чрез защитниците си К. Д. – негова майка и служебния защитник адв.Л.П. от САК поддържат касационната му жалба и молят за уважаването ѝ съобразно отправените в нея алтернативни искания.

Върховният касационен съд провери правилността на обжалваното решение в пределите по чл.347 от НПК, като съобрази следното :

След проведено съкратено съдебно следствие в хипотезата на чл.371, т.2 и сл. от НПК, с присъда от 25.10.2018 г. по НОХД № 3902/2018 г. на Софийски градски съд отговорността на подсъдимия Б. И. Д. от София е ангажирана за извършено на 02 срещу 03.03.2018 г. в София престъпление по чл.116, ал.1, т.6, пр.2-ро и 3-то вр.чл.115 от НК, като при условията на чл.58а, ал.2 и 3 от НК му е наложено наказание от 20 години лишаване от свобода, което да бъде изтърпяно при първоначален строг режим и на основание чл.59, ал.1 от НК от неговия размер е приспаднал срокът на предварителното му задържане.

С присъдата са били уважени предявените от пострадалите С. Л. Х. – баща на убитата В. С. П., от Д.И. П. – нейн съпруг и от името на малолетния В. Д. П. – нейн син граждански искиове за обезщетяване на причинените им неимуществени вреди от деянието, като подс.Д. е осъден да им заплати съответно 20 000 лева на първия, 30 000 лева на втория и 80 000 лева на детето В.П., ведно със законната лихва от датата на увреждането им до окончателното изплащане на сумите, като исковете в останалите им части до пълните предявени размери са отхвърлени като неоснователни.

В тежест на подсъдимия са възложени направените по водене на делото разноски общо в размер на 23 843,18 лева, както и да заплати дължимата се държавна такса върху уважения размер на исковете в размер общо на 5 200 лева.

Присъдата е била протестирана от Софийска градска прокуратура в частта ѝ досежно наложеното на подс.Д. наказание лишаване от свобода с претенцията за увеличаване на размера му на 30 години след законовата редукция на наказанието „доживотен затвор” на основание чл.58а, ал.2 и 3 от

НК, в която част тя е била обжалвана и от поверениците на частните обвинители В.П. адв.Г. и Д.П. адв.В. с оплакване за явната несправедливост на наложеното на подсъдимия наказание лишаване от свобода. Те са обжалвали присъдата и досежно уважения размер на предявените от доверителите им В.П. и Д.П. граждански иски с оплакване за занижеността на присъдените им обезщетения и искане за тяхното завишаване до пълния размер на претенциите им.

Тя е била обжалвана и от подсъдимия Д. и от защитника му адв.Г.Г. от САК с доводи за нейната неправилност и необоснованост, довело до неправилното приложение на материалния закон и до явната несправедливост на наложеното му наказание с искания за нейната отмяна или изменение с преквалификация на деянието в по-леко наказуемо престъпление и оневиняване по първоначално предявеното му обвинение, алтернативно за намаляване на размера на наказанието с приложението на чл.55 от НК.

С решение № 186 от 02.05.2019 г., постановено по ВНОХД № 82/2019 г. Софийският апелативен съд е изменил първоинстанционната присъда, като е увеличил размера на наказанието на подс.Д. от 20 на 30 години лишаване от свобода и я е потвърдил в останалата част.

В касационната си жалба подс.Д. изразява недоволството си от оказаната му правна помощ от упълномощения от него като защитник адв.Г. като недостатъчна и непрофесионална, довело при провеждането на съкратено съдебно следствие и до осъждането му на несъразмерно тежко наказание с оплакване за неговата явна несправедливост при неправилна квалификация на деянието му като умишлено престъпление и искане за преквалификация на деянието като непредпазливо престъпление, съответно намаляване на размера на наказанието му в рамките от 15 до 20 години лишаване от свобода.

Касационните жалби на повереника на В.П. адв.Г. и на Д.П. и на неговия повереник адв.В. са насочени срещу несправедливостта на присъдените им обезщетения и искане за тяхното увеличаване до пълния размер на исковите им, като Д.П. претендира и за налагане на подсъдимия на най-тежкото предвидено в закона наказание.

Върховният касационен съд, първо наказателно отделение намира касационните жалби за подадени в законния срок, от страни в процеса с право на жалба и срещу подлежащ на основание чл.346, т.1 от НПК на касационна проверка въззивен съдебен акт, поради което са допустими, като разгледани по същество същите са НЕОСНОВАТЕЛНИ по следните съображения :

По жалбата на подсъдимия Б. Д. с допълнението от служебния му защитник адв.П. :

Обобщено, както в касационната си жалба, така и в многобройните си жалби, молби, изложения извън срока за обжалване, подс.Д. недоволства от изводите на експертите в комплексната СППЕ относно психическото му състояние в момента на осъществяване на инкриминираното деяние, критично повлияно по негови твърдения от значителната употреба на алкохол и наркотици, довело до ограничаване на възможността му да ръководи постъпките си и до причиняване на тежките телесни увреждания на приятелката му В. П. и до смъртта ѝ, но която той по никакъв начин не желал и не предполагал като възможен резултат от нанесения ѝ побой. Възражава и срещу изложените от св.Д.П., св.Д.И. и негови съседни твърдения за оказван върху нея системен физически и психически тормоз при съвместното им съжителстване, позовавайки се на данни за полаганите за нея грижи и емоционалната им обвързаност. На тази основа претендира за смекчаване на наказателната му отговорност с доводи за липса на умисъл да лиши от живот В.П. вследствие на значителната употреба на алкохол и на наркотици, формулирано от защитника му като искане на преквалификация на деянието му в по-леко наказуемо престъпление, алтернативно за определяне на наказанието му при условията на чл.55 от НК при наличие на изключителни смекчаващи вината му обстоятелства като влошеното му здравословно състояние и оказаното съдействие при разследването, допринесло съществено за разкриване на обективната истина по делото.

В допълнението към касационната жалба защитникът на подсъдимия адв.П. акцентира върху неправилното приложение на материалния закон, настоявайки за преквалификация на деянието в престъпление по чл.124, ал.1 от НК въз основа на признатите от него факти, очертаващи непредпазлива форма на вина за причинената смърт на пострадалата В.Петрова, изводимо от поведението му след нанесения ѝ побой, което било недостатъчно изследвано с оглед поетия от него алкохол и амфетамини и неправилно оценено от въззивния съд при извеждане на умисъла му и на характеристиката на деянието като „изключително тежко” по смисъла на чл.38а от НК. Защитникът въвежда и доводи за допуснати съществени процесуални нарушения от въззивния съд поради липсата на отговор по наведените възражения във въззивните жалби на подс.Д. и на адв.Г. по отношение на индивидуализацията на наказанието, довело до неоснователно завишаване на размера му само въз основа на ангажираните във въззивния протест доводи, което сочело и на липса на безпристрастност на съда. Оспорва и касационните жалби на поверениците на гражданските ищци В.П. и Д.П. против гражданско-осъдителната част на обжалваното решение като

неоснователни. Алтернативните искания към касационната инстанция се конкретизират: за преквалификация на деянието в престъпление по чл.124 от НК и определяне на наказанието му в рамките на санкционната част на тази норма; за определяне на наказанието по реда на чл.58а, ал.1 от НК в рамките на предвиденото в чл.116, ал.1 от НК наказание лишаване от свобода и накрая, за връщане на делото за новото му разглеждане от друг състав на апелативния съд.

На първо място следва да се отграничи обхвата на касационната проверка според наведените в законния срок в касационната жалба на подсъдимия доводи за наличие на касационни основания. Както са изложени от него, те касаят само правилното приложение на материалния закон и явната несправедливост на наложеното му наказание – основания по чл.348, ал.1, т.1 и 3 от НПК, но не и наличие на съществени процесуални нарушения. С ангажирането на основанието по чл.348, ал.1, т.2 от НПК в допълнението към жалбата от адв.П. е пренебрегнато изискването на НПК касационната проверка да се ограничи в рамките на наведените в нея касационни основания и подкрепящите ги доводи, като е недопустимо нови да се ангажират извън срока за обжалване на проверявания съдебен акт. В жалбата на подс.Д. освен липсата на оплаквания за допуснати съществени процесуални нарушения, не се обжалва въззивното решение и в гражданско-осъдителната му част, поради което в тази му част касационната проверка следва да се ограничи до възраженията на поверениците на гражданските ищци В.П.и Д.П. за заниженост на присъдените им обезщетения за причинените им неимуществени вреди.

Съкратеното съдебно следствие е било проведено по искане на подсъдимия с участие на защитника му адв.Г. след трикратно разясняване от съда на процесуалните последствия от признаването на фактите, изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт при подкрепата им от събраните на досъдебното производство по съответния процесуален ред и средства доказателства, поради което и в съгласие с указанията в ТР № 1/2009 г. по т.д. № 1/2008 г. на ВКС, т.8 е недопустимо „изявленията на подсъдимия по чл.371, т.2 от НПК да бъдат оттеглени след постановяване на определението на съда по чл.372, ал.4 от НПК”. Това сочи на неоснователност на искането на подс.Д. за отмяна на актовете на двете инстанции и връщане на делото за разглеждането му „по общия ред” от градския съд.

Всъщност, възраженията на подсъдимия и на защитника му са в насока оспорване на възприетата от инстанциите по фактите негова вина като пряк умисъл за умъртвяване на жертвата му и са относими към правилното приложение на материалния закон. Съобразно този правен извод на въззивния съд се прави възражение за неговата пристрастност при решаване

на делото, което обаче е в разрез с изложените в обжалваното решение съображения и с правомощията му на контролна инстанция. Утвърдено е в съдебната практика, че когато фактическите и правни изводи са в съответствие с изискванията на чл.14 и чл.107, ал.3 и 5 от НПК при формиране на вътрешното му убеждение по фактите и по приложението на правото, съдът не може да се счете за пристрастен, още по-малко да е допуснато съществено процесуално нарушение.

В жалбата не се оспорва възприетата фактическа обстановка, като апелативният съд на свой ред се е обосновал с кои доказателства от досъдебното производство са изяснени по несъмнен и категоричен начин фактите от предмета на доказване по чл.102 от НПК и въз основа на какви доказателствени средства, поради което няма основание за повече съображения по късно наведеното от защитника касационно основание по чл.348, ал.1, т.2 от НПК и при липса на допуснати съществени процесуални нарушения, включително и от категорията на абсолютните.

Не е налице неправилно приложение на материалния закон.

Правилно и законосъобразно формата на вината на подс.Д. е изведена от действията му при нанасяне на побоя над пострадалата В.П.. Констатациите и изводите на експертите в заключенията им по СМЕ за причинените й множество различни по вид травматични увреждания от нанесените й силни удари с юмруци и крака по главата, торса и крайниците, включително и с четириъб предмет (вила) и нож в продължение на близо 6-7 часа през нощта на 02 срещу 03.03.2018 година, причинили смъртта й като резултат от съчетаната гръдно-коремна травма, правилно са оценени от съда като проявление на субективното му отношение за постигане на този резултат под формата на пряк умисъл.

По време на продължителния побой В.П. многократно молила подсъдимия да престане да я удря, като очевидно е било, че изпитва силни болки и че изживява изключителни страдания до момента на изпадането й в безсъзнание. В тази връзка от значение е обяснението му, че първоначално помислил тя да се преструва, както била правила ”и преди”, когато „я шамаросвал загдето не го слуша”, което идва да подкрепи факта на системния й физически тормоз при съвместното им съжителстване, изяснено и от св.Д.И. и от съседите на наетия от подс.Д. и майка му апартамент в кв.”Свобода” в София. Изключително продължителният и сериозен побой над нея косвено се потвърждава и от двукратното напускане през нощта на живеещата в същото жилище майка на подс.Д. К.Д. (понастоящем негов защитник), която обаче той упреква за бездействието й „да го спре”. От друга страна, от записите на разговорите му на телефон 112 става ясно, че при споменаване от оператора за необходимост от уведомяване на полицията за вземане на отношение

няколкократно ги прекъсвал, без да уточнява местоположението си, което, наред и с факта за констатираното от него „изстиване на тялото” на В.П., злепоставя твърденията му да не е съзнавал причиняването на смъртта ѝ, че не я е желал и е търсел помощ за спасяване на живота ѝ, както и че не е направил опит да укрие местоживеенето си и стореното от него.

В тази насока правилно е анализирано и възприето от съда заключението по СППЕ, коментирано от защитника като доказателство, а не като способ на доказване чрез изследване на събрани по реда и със средствата на НПК доказателства със знанията на вещите лица от областта на медицината за изясняване на съществени за решаване на делото обстоятелства. Същите са защитили научно обосновано, на основата на обективно извършените от него действия, включително и последващите смъртта на жертвата му, изводите си за вменяемостта на подс.Д. при осъществяване на деянието въпреки твърдяното от него тежко алкохолно и наркотично повлияване, утвърдено от апелативния съд в съответствие с разпоредбата на чл.33, ал.1 от НК, за нарушението на която жалбоподателите неоснователно настояват за оневиняването му или поне смекчаване на вината му.

Правилно съдът е отхвърлил претенцията на тези жалбоподатели определящо за формата на вината на подс.Д. да се вземат действията му за „спасяването ѝ” (на В.П.), което е в пълно противоречие с продължителния и крайно мъчителен за нея побой, използваните средства и местата от тялото ѝ, където са ѝ били нанесени множеството силни удари с юмруци и крака и причинена фаталната травма в пряка причинна връзка с последвалата ѝ смърт. Тяхната многобройност и насоченост правилно са били оценени като проява на изключителна жестокост, безчовечност, граничеща със садизъм. Тази оценка не може да се промени от твърденията на подсъдимия за „любовната им връзка”, при доминиращата му роля и изискванията му към нея с прилаганите ѝ „наказания”, когато не се съобразявала с тях.

В крайна сметка, инкриминираното деяние на подс.Д. се явява като логичен завършек на упражнявания във времето над В.П. продължителен системен физически и психически тормоз, с който тя не е успяла да се справи поради интелектуалния ѝ дефицит и манипулируемост, както и заради нехайството на близките ѝ и тромавостта в действията на съответните държавни институции за социална защита на такива лица. Подобни насилнически прояви с отправяне на смъртни закани към различни лица подс.Д. е имал и в миналото, заради което е бил осъждан и което правилно е съобразено от съда като елементи от характеристиката му на престъпен деец. Това е предопределило изводът за изключителност на обществената опасност както на деянието, така и на дееца в съответствие с нормата на чл.38а от НК като „изключително тежко”, което е от съществено значение за избора на съда на

дължимата се алтернатива от предвидените в чл.116, ал.1 от НК три наказания.

При така очертаната и доказана по несъмнен начин фактическа обстановка напълно неоснователно е възражението на защитника на подс.Д. за преквалификация на деянието му в престъпление по чл.124, ал.1 от НК, а наличието на квалифициращите обстоятелства по ал.1, т.6, пр.2 и 3 на чл.116 от НК изключва приложението на основния състав по чл.115 от НК.

ВКС не намира основание за корекция на правните изводи на апелативния съд, с които е утвърдил възприетата от градския съд квалификация на деянието на подсъдимия. При описаните време, място и начин на извършване на инкриминираното деяние цинично звучи възражението на защитника, че квалифициращите обстоятелства не били „многобройни“, че то не се отличавало с „особена дързост“, не било на „публично място“ на фона на причинената с особена жестокост и по изключително мъчителен начин смърт на младата и нуждаеща се от особена закрила девойка, търсеца обич и внимание от близки и приятели, каквито не получила в краткия си и тежък живот. Неоснователно е и възражението, че въззивният съд на свой ред е постановил обжалваното решение под влияние на емоциите си, обратно, сбито, ясно и категорично е изложението му по правно релевантните факти и относно формирането на вътрешното му убеждение по приложимото право, поради което не е налично наведеното касационно основание по чл.348, ал.2 вр.ал.1, т.1 от НПК.

Жалбоподателят Д. основно моли на основание чл.348, ал.1, т.3 от НПК смекчаване на наказателната му съдба с доводи за влошено здравословно състояние и суицидни помисли, критичността му към извършеното с позоваване на емоционалната му връзка с В.П., самопризнанието му и съдействието на разследващите органи за разкриване на обективната истина, за негативните последици за възрастната му майка при продължително ограничаване на грижите му за нея. В допълнение защитникът възразява срещу пристрастната, според него, негативна оценка на съда на тези обстоятелства, при пропуск в разследването да се установи чрез вземане на кръвна проба на нивото на алкохолното и наркотичното му повлияване от съществено значение за обема на вината му, на възприемането на показанията на св.Д.П. за оказван системен тормоз от подсъдимия върху напусналата го и в процес на развод с него негова съпруга В.П., за която при съвместното им съжителстване подзащитният ѝ подс.Д. полагал особени грижи и внимание, на основата на което се аргументира явната несправедливост на увеличеното по размер наказание лишаване от свобода до законовия максимум и се претендира за уважаване на някое от алтернативните им искания.

Всички тези доводи са били развити и пред апелативния съд и са получили обосноваване, убедителен и законосъобразен отговор. Подкрепяйки изводите на градския съд за избора на дължимото се на подс.Д.наказание „доживотен затвор”, той не се е съгласил при редуцията му на основание чл.58а, ал.2 и 3 от НК с размера на отмерената му от първата инстанция санкция „лишаване от свобода” в размер на 20 години.

Неоснователно жалбоподателите оспорват отказа на въззивния съд да възприеме като допълнително смекчаващи вината му обстоятелства признанието на фактите и съдействието на досъдебното производство за разкриване на обективната истина, разкаянието и критичността му за стореното, тежкото му алкохолно опиване при осъществяване на деянието, влошеното му здравословно състояние.

Правилно въззивният съд е отрекъл подс.Д. да е съдействал съществено при разследването на досъдебното производство, приемайки събирането на относимите доказателства и изясняването на правно релевантните факти по делото като резултат от своевременните процесуално-следствени действия на разследващия орган. Проверена е била поднесената от подсъдимия версия за извършване на деянието от друго лице, негов познат В., който искал да принуди В.П. да проституира, че то се е случило извън апартамента, където била бита от него и доведена до безпомощно състояние и след употреба на наркотик. Тази теза е била опровергана и правилно не присъства сред обстоятелствата, описани в обвинителния акт, които подс.Д. е признал, без да се събират други доказателства за тях. Разпитът на множество свидетели - негови познати и съседи, констатациите и изводите на експертите по назначените и приети СМЕ и СППЕ правилно са били оценени и вложени в основата на изложената в обвинителния акт фактическа обстановка, което е предопределило възможността подсъдимият да се възползва от провеждане на диференцираната процедура на съкратено съдебно следствие по чл.371, т.2 и сл. от НПК. Направеното от него признание на фактите е логическа последица от ефективната дейност на органите на досъдебното производство и няма основание то да се оценява като оказано съществено съдействие за разкриване на обективната истина по делото и допълнително като смекчаващо вината му обстоятелство (т.7 от ТР № 1/2009 г. по т.д.№ 1/2008 г. на ОСНК на ВКС).

Времето, начинът и средствата на осъщественото над В.П. физическо и психическо насилие, причинените ѝ множество травми и изживените от нея изключително мъчителни болки, страдания и унижения при побоя над нея почти през цялата нощ до изпадането ѝ в безсъзнание, в значителна степен обезличават възраженията на жалбоподателя Д. за искреното му разкаяние за извършеното и проявената веднага след това критичност. Правилно е прието

деянието да разкрива изключително висока степен на обществена опасност като последица от системния тормоз на пострадалата, което трудно може да се обясни с любовните му чувства и ревност в желанието му да я отучи от скитническия ѝ и неморален начин на живот. Твърдението на подс.Д. за тежкото му алкохолно и наркотично повлияване при извършване на деянието, наред с възражението на защитника му за пропуск на разследването то да бъде установено своевременно, контрастира с подредеността на обясненията му, последователността в действията му, дори с намерената в половия орган на В.П. част от зеленчук. От друга страна, злоупотребата му с алкохол, включително във въпросната нощ, няма как да се третира като смекчаващо обстоятелство при охарактеризирането му като жесток човек и във връзка с миналите му осъждания за престъпления против личността на различни граждани. Няма никакви доказателства за ефективни действия от подсъдимия за спасяването на В.П., обратно, данните за обажданията му на тел.112 сочат на нелогичните му усилия да обясни извършеното като нежелан резултат и да смекчи дължимото му се възмездие.

Влошеното здравословно състояние подс.Д. поддържа въз основа на субективните си твърдения, градирайки ги от изпадане в депресия до все по-тежки болести, търсейки в самосъжалението си по-благоклонно отношение към него. Приложените по делото медицински документи обаче оборват тези му твърдения, като пренасянето на вината му върху „бездействието” на майка му и алкохола разколебават искреността му в демонстрираното разкаяние за причинената смърт на жертвата му.

ВКС намира, че така изложените доводи за явно несъответствие на увеличеното по размер наказание на подсъдимия на обществената опасност на деянието и на дееца не могат да се приемат нито за изключителни, нито за многобройни, за да позволят прилагането на чл.55 от НК, както и да доведат до смекчаване на същото. Като се е съобразил и с наличните отегчаващи вината му обстоятелства, правилно въззивният съд е възприел доводите във въззивния протест и е постановил завишаване на размера на наказанието на възможния максимум на наказанието лишаване от свобода след редуцията на наказанието „доживотния затвор”. Няма основание за неговото намаляване и в тази насока липсва касираното основание по чл.348, ал.1, т.3 от НПК за намеса на касационната инстанция.

По жалбата на особения представител на гражданския ищец В.П.адв.Г. и по жалбата на частния обвинител и граждански ищец Д.П. :

Жалбите са неоснователни.

Безсмислено е да се излагат подробни съображения по искането на Д.П. за налагане на подс.Д. на наказание „доживотен затвор без замяна”, тъй като е

в разрез с текста на чл.58а, ал.2 от НК и разясненията, дадени в ТР № 2/2015 г. по т.д.№ 2/2015 г. на ОСНК на ВКС. В хипотезата на съкратено съдебно следствие по чл.371, т.2 и сл. от НПК „бонусът” за призналия фактите подсъдим е такова наказание да „не се налага”, поради което целеното от частния обвинител Д.П. отежняване на положението му не може да се постигне пряко забраната на закона.

Неоснователни са и претенциите на особения представител на малолетния В.П. и на ищеца Д.П. и неговия повереник адв.В. за завишаване на размера на присъдените им обезщетения за неимуществени вреди. Още градският съд е изследвал пълноценно взаимоотношенията на тези ищци с пострадалата В.П. и е обосновал виждането си за справедливостта на дължимите им се обезщетения на основание чл.52 от ЗЗД.

Малолетният В.П. е с тежко заболяване, което е пречило сериозни психически изживявания при съобщаване за смъртта на майка му. Още с раждането си той е бил отстранен от нея заради социалното ѝ положение и след дома за родителска грижа на лица с увреждания се отглежда от приемен родител Ив.К., поради което не е имало създадена трайна емоционална връзка с пострадалата, въпреки регулярните ѝ посещения при него, без тя да е предоставяла парични средства или да е полагала каквито и да е грижи по отглеждането му с оглед собственото ѝ психическо състояние и начина ѝ на живот.

За ищеца Д.П. е установено асоциалното му поведение към съпругата му В.П., заради което го е напуснала и не е желала да се върне при него. Въпреки оплакванията ѝ от поведението на подс.Д., той не е направил нищо за облекчаване на положението ѝ, нито е потърсил съдействие от съответните държавни органи за пресичане на понасяния от нея ежедневен тормоз, като са били и в процес на развод.

Поради това, въпреки пестеливите мотиви във въззивното решение в тази насока, касационният състав не намира основание за корекция на присъдените на тези жалбоподатели обезщетения за причинените им неимуществени вреди и за уважаване на исквете им в пълните предявени размери.

Водим от гореизложените съображения и на основание чл.354, ал.1, т.1 от НПК Върховният касационен съд, първо наказателно отделение

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 186 от 02.05.2019 г., постановено по ВНОХД № 82/2019 г. от Софийския апелативен съд.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ :